

hjemme, at det radikale Parti og Regeringen er fuldkommen afhængige af os og vor Villie, og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) bliver spøgefuldt kaldt for Overminister. Men hvis det var Tilfældet, saa vilde jo alt her i Landet i de forløbne tre Aar have kunnet gaa efter vort Hoved, og det er som bekendt ikke Tilfældet. Jeg vil i saa Henseende minde om de indirekte Skatter, som vi for nylig har været med til at stemme for her paa Rigsdagen. Her bøjede vi os, som bekendt, for den haarde Nødvendighed, det vil sige for den højt-ærede Ministers Krav, som tvang os dertil. Hvis det havde staaet alene til Socialdemokraterne, saa havde vi ordnet denne Sag paa en anden Maade; saa antager jeg, at vi havde ordnet den med et noget større Statslaan, større direkte Skattepaalæg, og f. Eks. en Skat paa Jorden, det vil sige en Grundværdiskat, og en Skat paa Lænsgodset. Det havde været en meget bedre Ordning end den, som blev vedtaget. Men at vi ikke fik denne Ordning, viser alligevel, at vi intet Medlem har indenfor vort Parti, som med Rette kan kaldes for Overminister.

Vi skal altsaa nu til Valg i Løbet af et halvt Aars Tid. Det er vel det, der gør, at det ærede Medlem fra Æbeltoft og hans Parti er noget smaalige og nervøse, og det er vel denne Nervøsitet, som forleden bragte dem til at udstede den famøse Smørproklamation, der mindede os om, at selv om der bliver Mangel paa Fædtstoffer i den kommende Tid saa bliver der ingen Mangel paa Valgfisk. Det kan man være ganske overbevist om, og Venstre og deres højtærede Fører, det ærede Medlem fra Æbeltoft, har allerede begyndt Produktionen heraf. Det viste blandt andet den omtalte Erklæring. Det andet Oppositionsparti, det konservative Folkeparti, har ogsaa af Valghensyn forbeholdt sig sin Stilling som fri Opposition. Jeg tror imidlertid ikke, der er ret mange, der ønsker at blive budt op til den springende Dans, som Højre nu opfører, efter at Partiet har opnaaet sin Frihed paa Rigsdagen. Lad os erindre, at Højres første Formaal var at fremme deres højeste Ideal, Militarismen og Rustningerne. Dette Højres gamle Ideal har dog alligevel — det kan vi vel alle være enige om — faaet sit Grundskud i den Krig, som nu føres. Prøv blot paa at tale med Højremænd nu, og man vil ikke kunne kende dem igen i deres Syn paa Rustningsvæsenet. Sagen er, at disse Mennesker har, lige saavel som vi

andre, faaet nok af Krigens Rædsler og Myrderier og ser nu meget klart, hvad den Del af Overklassens Politik har ført til Verden over, og de vil sikkert ikke mere være med til denne Politik.

Jeg siger derfor, at vi trøstigt kan gaa til Valg nu til Foraaret for Demokratiet og Folkfriheden, Tiden er inde. Selv om vi her hjemme nylig har faaet en ny Grundlov, mener jeg, at denne Forfatning er ikke mere frisindet, end at vi ogsaa her kan trænge til en Nyorientering, f. Eks. med Hensyn til Valgretten, den almindelige Værnepligt og Afskaffelse af det Hemmelighedskræmmeri, som vel ogsaa vort Diplomati driver; endvidere en Nyorientering med Hensyn til Kongemagten, f. Eks. Grundlovens § 18, der siger, at Kongen kan erklære Krig og slutte Fred; jeg mener, man hurtigst muligt skulde se at faa afskaffet denne Bestemmelse sammen med Hemmelighedskræmmeriet i Diplomati. Men, mine herrer, i saa Henseende vil vi sikkert alle lære en hel Del af den kommende Valgkamp, og jeg kan derfor slutte denne Del af mine Betragtninger med at henstille, at vi alle, naar vi skal ud til Valg, vil være meget lyd-høre for Røsterne i Folket. Det er nu som Følge af Krigen adskillige Aar, siden vi har været ude paa Valgtribunerne. Det er længe siden, det danske Folk har haft Lejlighed til at tilkendegive sin Mening. Jeg tror, at det, jeg her har sagt, i nogen Grad falder sammen med den Mening, der nu hersker ude omkring i Vælgerbefolkningen, og derfor gentager jeg, at vi fra vor Side gaar trøstigt til Valg. Vi tror paa Fremgang af vor Sag paa Bekostning af den konservative Sag.

Der er enkelte andre Spørgsmaal, hvorom jeg gerne vil sige nogle Ord. Det nylig her i Tinget enstemmigt vedtagne Lovforslag om ekstraordinær Hjælp til arbejdsløse synes at vidne om, at der er Villie i dette høje Ting til at hjælpe Befolkningen i den kommende haarde Vinter, til at hjælpe alle dem, som intet Arbejde kan faa. Vi ved jo vel, at der indenfor de konservative Kredse her i Landet er adskillige, som har ordt af den Hjælp, der ydes af Arbejdsløshedskasser og Hjelpekasser, idet de hævder, at disse Kasser bliver misbrugt o. s. v. De tænker ikke paa, at selv om der maaske kan paavises et enkelt Eksempel i den Retning, er et enkelt Misbrug ikke tilstrækkeligt til at afskaffe Brugen. Det er min Overbevisning, at de danske Arbejdere gerne vil kvittere al offentlig Hjælp, naar